

Udsigt, at samtlige Kuske vilde opsigte deres Tjeneste hos Selskabet, hvis Petersen ikke rettede sig efter Paalæget, men dette Tilkendegivende findes under de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne karakteriseres som et overfor Petersen retsstridigt Forhold, og Klubben vil derfor være at frifinde.“

Højesteret forandrede Landsretsdommen: „Efter alt, hvad der foreligger, har de indstævnte Foreninger savnet Hjemmel til at paalægge Petersen at gøre Undskyldning og betale Bod i Anledning af et Sammenstød med de to Kuske, og Foreningens Henvendelser til Mælkeriet Enigheden om hans Afskedigelse, da han ikke vilde rette sig efter Paalæget, har allerede som Følge heraf været retsstridigt. Saavel Fagforeningen, der — efter hvad der er oplyst for Højesteret — uden at frafalde Paalæget overlod Klubben selv at tage fat for at bringe Forholdet til Petersen til Afslutning, som Klubben, der derefter foranledigede hans Afsked, maa derfor være solidarisk ansvarlige for det ham derved paaførte Tab“, og de tilpligtedes in solidum at betale ham en Erstatning af 4 000 Kr. (jfr. U. f. R. 1921 A., S. 694 [H. D.]).

e) Nægtelse af Udmeldelse.

Højesteretsdom af 26. Juni 1926, U. f. R. 1926 A., Side 688.

Københavns Tandlægeforening mod Tandlæge A. Warnøe.

I § 22 i Sygekasseloven af 20. Juni 1921 er det fastsat, at det i en anerkendt Sygekasses Vedtægter kan bestemmes, at Kassen yder Tandpleje efter nærmere af Indenrigsministeren fastsatte Regler.

Med Henblik paa denne Bestemmelse indgik Dansk Tandlægeforening og De danske Sygekassers Centralforeninger den 28.—29. September 1921 en kollektiv Overenskomst om Udførelse af Tandpleje ved de under Dansk Tandlægeforening hørende Tandlæger. . . .

Ifølge en Beslutning paa en Generalforsamling i Dansk Tandlægeforening, hvor bl. a. den Opfattelse kom til Orde, at Overenskomsten virkede nedbrydende paa Medlemmernes private Virksomheder og satte deres Takster ned, blev Overenskomsten opsagt til Ophør . . . for Københavns Vedkommende til Udgangen af Januar Maaned 1925.

De Medlemmer, der, medens Overenskomsten gjaldt, havde meldt sig som Sygekassetandlæger og derefter havde indrettet deres Forhold med Henblik paa Sygekassepatienters Behandling til Overenskomststaksterne, udgjorde et Mindretal indenfor Københavns Tandlægeforening, og der opstod hos dem Planer om at udmelde sig af Tandlægeforeningen, for at de ikke skulde miste en meget væsentlig Del af deres Klientel.

I den gældende Vedtægt hedder det i § 2 d.:

„Udmeldelse af Foreningen kan kun ske pr. 1. Januar, og maa Udmeldelsen være Formanden i Hænde inden 1. Juli. Under en Konflikt mellem Foreningen og en offentlig eller privat Institution er en Udmeldelse ugyldig; dog kan Bestyrelsen, naar særlige Omstændigheder taler herfor, give Dispensation fra disse Bestemmelser“.

Det er dernæst ifølge en „kollegial Vedtægt“ for Dansk Tandlægeforening forbudt Foreningens Medlemmer „at slutte Overenskomst med Sygekasser og Foreninger, hvis Medlemmer betaler Tandlægen direkte.“

Den 25. April 1925 udsendte Københavns Tandlægeforening til sine Medlemmer følgende:

„Paa et Bestyrelsesmøde i Dag er det vedtaget, at Bestyrelsen ikke under den foreliggende Konfliktsituation vil give Dispensation fra den i § 2 d. (K. T. F.s særlige Vedtægt) anførte Bestemmelse, der udtaler, at Udmeldelse under en Konflikt er ugyldig. Indtil videre kan saaledes intet Medlem af Københavns Tandlægeforening udtræde af Foreningen. Det indskræpes nøje at overholde Foreningens Vedtægter og Takster.“

Den 7. Maj udmeldte Sagsøgeren, der hørte til Sygekassetandlægernes Kreds, sig af Københavns Tandlægeforening fra 1. Januar 1926 at regne, og da Foreningen nægtede at godkende Lovligheden af denne Udmeldelse, paastod W. indstævnte dømt til at anerkende, at han var lovligt udmeldt.

I Østre Landsretsdommen udtales følgende:

„Idet der med Hensyn til Tandpleje — jfr. Sygekasselovens § 22 — ikke gælder den vedrørende Lægehjælp i Lovens §§ 19, 21 og 28 indeholdte Regel om Pligt for de anerkendte Sygekasser til at yde saadan, og idet Forholdet paa det heromhandlede Omraade mellem Sygekasser og Tandlæger ikke ses at kunne sammenstilles med Forholdet mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisation, hvor kollektive Overenskomsters Fornyelse